

tožiti, da jo glava boli. Lipič pa je šel v gostilno, da je naročil večerjo.

Mej tem časom se je razvil med ostalima razgovor.

„Kdaj sva se videla poslednjič, gospod Kalin?“ je vprašala ona.

„Oh, to je hilo pred šestimi leti, ko sem veroval še v glas svojega srca in v ideale“.

Zasmijal se je hripavo, in zaničljiva poteza se mu je prikazala krog usten.

„Gospod Kalin, ali se zavedate, da vas odtlej sovražim? — Ah! — Ogrenili ste mi življenje, ter me prisilili, da nosim to masko s peklom v srcu. Moj Bog! — Sedaj vam povem, da sem vas ljubila tedaj tako silno, kakor vas sedaj sovražim. Nevedno deklico ste spravili na razpotje, katero vodi do najsrečnejšega življenja ali pa do obupa. Jaz sem zašla na zadnjo pot“. „Henrijeta“! je vskliknil Kalin.

Kakor bi ta beseda tolažila njeno razburjeno naravo, vrgla se je v naslonjač, in iz njenih prs se je izvil krčevit jok. A že za par trenutkov je oprla svoje mokre oči vanj, ter rekla:

„Gospod Kalin odpustite! Bodiva si kakor nekdanj“.

Dotaknila se je njegove roke ter ga gledala hrepeneče.

„Kakor nekdanj, milostljiva?“ je dejal on. „Nemogoče“. — Zopet je zablisnilo njeno oko sovražno.

„Gospod Kalin! Ali ste srečni“.

„Da, srečen“.

„Ali vam ne grenejo mladostni pretekli spomini življenja?“

„Da, preganjali so me milostljiva, spomini na gospodično po tujini, a sedaj, — odslej sem srečen, gospa Henrijeta. — In vi? Moj prijatelj, vaš soprog, je tak dobričina! Ah! — in gospod pristav je krasen človek. Ali ni tako, gospa? pristavil je po kratkem odmoru ironično.

„Tega vam ne pozabim nikdar“, je siknila ona.

Mešani zbor, mešani zbor, prosim milostljiva, mešani zbor nastopi, je prišel tedaj pristav v sobo.

Gospa Henrijeta se je dostojanstveno dvignila, oklenila se roke pristava ter zapustila sobo, ne da bi pogledala Kalina.

Kalin pa je bil pozneje dobre volje z Lipičem, ter s čitalničnim predsednikom, ki je vedno dražil Lipiča s sodnijskim pristavom. No, ta je ostal ravnodušen, hohotal se je glasno ter kričal: „Pojdi, pojdi! Baba je baba“!

V dvorani pa se je začel ples, in Lipička je plesala s pristavom vso noč . . .

Novice.

— Osebne vesti. Višji geometer v Postojni g. Ivan Ružička je premeščen v Ljubljano in prevzame vodstvo centralnega arhiva map. — Za geometra sta imenovana gg. Jakob Berne za Metliko in Fran Vydra za Mokronog.

— 35 let župan je v Leskovcu pri Višnji gori posestnik Anton Dremelj. Poprej je bil 5 let občinski svetovalec. Pri zadnji volitvi je bil Dremelj zopet izvoljen županom.

— Slovensko gledališče. Dne 15. t. m. zvečer bo v mali dvorani „Narodnega doma“ sestanek podpirateljev in prijateljev slovenskega gledališča.

— Ljubljanski ulični napisi pred upravnim sodiščem. Kar smo prorokovali, to se je zgodilo. Upravno sodišče je zavrglo pritožbo ljubljanske občine zoper ukaz, da mora napraviti dvojezične napise. Upravno sodišče se je pri tem v prvi vrsti sklicevalo na soglasni sklep mestnega zbora ljubljanskega iz l. 1897., s katerim se je iz lastne in proste volje določilo, naj bodo ulični napisi dvojezični.

— Prešernov sonetni venec je preložil na nemški jezik profesor Anton Funtek in ga obelodanil v „Laibacher Zeitung“.

— Nova orožniška postaja. S 1. majem t. l. se ustanovi v Št. Janžu na Dolenjskem nova orožniška postaja.

— Kranjski deželni komisiji za pariško svetovno razstavo se je izreklo cesarjevo priznanje za nje delovanje.

— Političen shod. V nedeljo je bil v Katoliškem domu v Ljubljani mnogoštevilno obiskan shod, na katerem je poslanec dr. Šusteršič govoril o svojem delovanju v drž. zboru. Shod je izrekel dr. Šusteršiču zaupnico in tudi odobril njegovo postopanje glede skupnega kluba v drž. zboru, vsled česar pa to postopanje še vedno ni opravičeno. Gosp. dr. Krek se je bridko pritoževal radi pisave naprednih listov zoper duhovščino. Naj gosp. dr. Krek pomisli, kaj je delala njegova stranka od l. 1889. naprej, zlasti pa od l. katoliškega shoda, s katerega je bil častitljivi rodoljub gosp. Svetec takorekoč pregnan, in spoznal bo, kako resničen je pregovor: Kdor seje veter, žanje vihar. Pred l. katoliškim shodom ni bilo na Kranjskem nobenega liberalca. Gotovi gospodje pa so toliko časa volke klicali, da je — res prišel! Toda s sedanjo taktiko katoliške stranke se volka ne bo pregnalo. Mi želimo stogo, ali da se doseže, morajo vsi odnehati, liberalci in klerikalci.

— Zadoščenje poslancu Spinčiču. Cesar je te dni podpisal dekret, s katerim se poslancu Spinčiču dajejo vse one pravice, katere bi bil imel, da je bil dosedaj v profsorski službi.

— Nepotrjena konfiskacija. Celjska „Domovina“ je bila zadnjič konfiscirana zaradi članka, v katerem se je bavila z osebo dr. Šusteršiča. Celjski državni pravdnik je v tem članku našel — vplivanje na porotnike, ki bodo imeli svoj čas soditi v Šusteršičevi tiskovni pravdi zoper „Domovino“!! Okrožno sodišče pa konfiskacije ni odobrilo. To je v zadnjih štirih letih prvi slučaj, da okrožno sodišče ni bilo istih misli kakor državni pravdnik.

— Kdo dobi v Celju domovinsko pravico? „Domovina“ piše: Po zakonu je primorana občina podeliti občinsko pravico vsakomur, ki prebiva nepretrgoma v občini od 1. januarja l. 1901. Celjskemu mestnemu uradu pa je zakon poljubna igrača. Mestni svet podeli občinsko pravico svojim ljudem. Ravnokar je dobila cela vrsta nemškutarjev ta privilegij, a Italijanu Zamparuttiju so celo povedali, da bi ga zelo radi imeli v svojih vrstah, a žal, mož še nima — avstrijskega državljanstva. Druga pa je, če hoče biti Slovenec deležen postavnih pravic. Gospod dr. Juro Hrašovec je prosil za podelitev občinske pravice. Seveda je bila vloga slovenska. Mestni urad je prošnjo ohočo zavrnil, češ, da ima sklep iz l. 1898., vsled katerega ni dolžan sprejemati nič nemškega. Istotako so sklenili na pritožbo tudi mestni očetje ter prosilci še javno smešili, kakor je čitati v dotičnem poročilu. Še nekaj dni se naj veselijo svoje domišljene premogočnosti, dokler ne pride znani dolgi nos „od zgoraj“.

— Linhart — častni občan. Štajerski deželni šolski nadzornik, gosp. Viljem Linhart je izvoljen častnim občanom

v Ormožu. v zahvalo, da je temu mestu izposloval — nemško ljudsko šolo.

— Članom dež. šolskega sveta istrskega je imenovan monsignor Vinko Zamlić, župnik v Voloskem.

— Demonstracija v Buzetu. Te dni so buzetski Lahoni vprizorili hrupno demonstracijo proti okrajnemu sodniku dr. Stepančiču, ki se jim je zameril, ker — ne trobi v laški rog. Razgrajali so kakor besni in naposled s kamni pobili vsa okna. Ko pa so se prikazali orožniki, so se junški demonstrantje pognali v beg in tekli kakor zajci na vse strani.

— Električna železnica na Opčine pri Trstu. Gradnja te železnice iz Trsta na Opčine se je že pričela.

— Žrtva lahonske brutture. „Edinosti“ se piše: Minoli teden ste objavili slučaj, ko je bila neka priprosta narodna žena poklicana v sekcijo za ljudsko štetje v ulici Barrieri, kjer so jo skušali pridobiti za — svoj umazani posel — za pomnožitev lahonstva v Trstu! Ta žena je Uršula L., stanujoča v ulici Donadoni št. 10, vdova in mati štirih nedoraslih otrok. Ta revna vdova je delala na rešilni postaji (Guardia medica) za 20 kron na mesec in to od jutra do večera! V sredo, dne 6. t. m., je reva obolela, gotovo vsled napornega dela, in je šla javit svojim gospodarjem. Tam pa je izvedela, da je odpuščena — češ, da se je v gori omenjeni sekciji — izjavila proti lahomom!!! Nas je sram pred tako podivjanostjo naših oficialnih sosedov — jeli sram tudi njih? Lahko jih je! Gospodu dr.-ju Tedeschiju ne zamerimo toliko, da se je, kakor predsednik rešilne postaje zbal pred kliko, ki terorizuje po raznih magistratovih sekcijah, kakor tudi na magistratu samem. On je bržkone moral ubogati, ali časten ni ta čin, ne za one, ki ubogajo in še manje za one, ki — ukazujejo! Zato, ker je oseba, ki je krvavo služila košček kruha sebi in svojim nedolžnim otročičem, izjavila, da je Slovenka, in da hoče ostati to — so jo kruti zastopniki 2000letne brutture — vrgli na cesto z otročiči vred brez vsacega obzira, ter so s tem pogazili človekoljubje! Tako delajo oni, ki trde in dokazujejo, da smo mi Slovenci „barbari“, a oni da so nositelji — kulture! Sram vas naj bo vseh! Osebito pa bi se moral sramovati oni magistratovec, ki je igral vohuna najumazanejše vrste s tem da je vso stvar pritiral do takega grdega maščevanja! Pfu!!!

— Nenavadna naravna prikazen. Dne 10. in 11. t. m. je na Gorenjskem, deloma na Bohinjskem in tudi na Goriškem zapadel rdeč sneg in lil rumen dež. To isto se je zgodilo tudi na Koroškem in Solnograškem ter po vsi Italiji doli do Palerme

— Burja v Trstu je bila te dni tako močna, da je podrla neko hišico. Ko je prišel gospodar domov, je videl, da je njegova hiša le žalostna razvalina in moral je poiskati družega prenočišča.

— Glad in mraz. V Rečici pri Bledu so našli te dni 40 let starega slaboumnega Ivana Zemljo mrtvega. Siromak je umrl vsled lakote in mraza.

— Krava v drugem nadstropju. V Trstu se je neka krava, katero so vodili v klavnico, strgala iz rok moža, ki jo je vodil ter je po stopnicah neke hiše pri sv. Jakobu zbežala v drugo nadstropje, kjer je povzročila precejšnjo škodo s tem, da je pobila nekaj šip in polomila druge stvari, ki so jej bile na poti. V drugem nadstropju je bilo pred vratmi stanovanja nekaj otrok in lahko bi se bila zgodila velika nesreča, da jih ni mati hitro spravila v kuhinjo in zaprla vrata. Po velikem trudu se je posrečilo dvema možema, ki sta stekla v drugo nadstropje, spraviti besno kravo zopet na plano.

— Na vlak vtihotapila sta se dva dečka na Zidanem mostu in se peljala do Litije, kjer so ju železniški uslužbenci zapazili in prijeli. Dečka sta stara 12 in 14 let, in se pišeta

Avgust Butalo in Josip Špoljarec. Oba sta iz Zagreba. Ker sta fantiča bržčas z doma pobegnila, sta bila izročena litijskemu županstvu, da ju odpravi domov.

— Samomor vojaka. Tik Trsta je neki železniški paznik našel na progi na dvoje presekano truplo vojaka Luke Vivode, ki je služil pri 4. stotnji pešpolka štev. 97. Vojaška oblast je bila mnenja, da se je zgodila nesreča, ne samomor, kar pa se prereka. Vzrok samomoru ni znan.

— Požar. V prosti tržaški luki se je minoli teden unel ogenj v velikem magazinu št. 26, in sicer pod streho, kjer je tvrdka Parisi držala shrambo, več tisoč zabojev jute, lana in bombaža. Udušiti nevarni požar je bilo težavno, ker se je ogenj skrival v zabojih, povzročil velikanski dim, kateri je ognjegasci oviral v delu, vsled kateraga so se 4 ognjegasci skoraj zadušili. Morali so torej najprej vsak goreči zaboj razbiti in v njem ogenj pogasiti. Škode je kakih 50.000 K tvrdki Parisi, katera je zavarovana, a škode je bilo tudi v spodnjih prostorih, ker je bilo mnogo vreč kave raznih tvrdk, ker je v požar livana voda padala navzlol in močila spodaj ležečo kavo. Kakor je bilo videti, so glavna skladišča v notranjosti prav slabo zidana.

— Brezsrčna mati. Na Reki se je dne 5. t. m. primeril pretresujoč prizor. Neka Helena Stokič iz Zaolanca na Hrvatskem je ta dan povila svoje 9 mesecev staro nezakonsko dete v neko odejo in ga položila tik pred voz, ki je bil otovorjen z deskami. Ta brezsrčna mati je hotela, naj bi oče povozil svoje lastno dete. Ljudje so videč nevarnost zavriščali, in posrečilo se je, konje ustaviti ter dete rešiti. Brezsrčno mater so redarji odpeljali v zapor.

— V srcu Madjarske. Šolski nadzornik v Budimpešti je izdal poročilo, katero jako v slabi luči prikazuje stanje in kulturo glavnega mesta ogrskega — Budimpešte. V tem poročilu je povedano, da je v Budimpešti 94.156, dobnih za šolo, od teh pa ne zahaja v šolo 11.590 otrok. Kot vzrok temu nemarnemu pohajanju šol navaja poročilo, da je temu krivo slabo življenje in stanje družin. Oče in mati morata od zgodnjega jutra do noči po mestu tekati, da tu pa tam izmolzeta kaj hrane za svoj lačni želodec, otroke pa prepustita samim sebi, naj se tudi trudijo in pehajo, da nasijo lačni želodec; zato je šola šele postranska skrb, katere potreba bo se občutila šele pozneje, med tem ko je želodec treba vsaki čas hrane, kar se tudi olajšati ne more. Poročilo nadzornika pravi, da siromašni ljudje prav po zverinsko tekajo od enega dela mesta v drugi, da najdejo potrebne hrane in živil. Isto velja tudi za otroke. Slava madjarskim vitezom pod judovsko komando.

— Žuganje srbskega kralja. Belgradski dopisnik madjarskega lista „Madyar Orszaga“ piše, da je srbski kralj po smrti svojega očeta Milana pozval k sebi člane narodne skupščine, ter jim rekel: „V Avstriji in v Ogrskeji nočem ničesar več kupovati, in nadejam se, da bode narod sledil mojemu vzgledu. Vi pa naznanite ta moj sklep in voljo ljudstvu“. Član skupščine Nestrović, je opozoril kralja, da je to nemogoče, kar da je Srbija uvozom iz svojih izdelkov vezana na Avstrijo in Ogrsko, ter da ako od teh dveh dežel ničesar ne kupuje, tudi omenjeni državi ne bodo jemale svojih stvari iz Srbije, kar pa bi bilo za srbski narod velika škoda in nesreča. Kralj je na to pravično opombo zapretel s pestjo rekoč: Kakor jaz hočem, tako se mora zgoditi.

— Trije žandarji ubiti. Iz Niša v Srbiji se poroča, da so nekateri mladeniči ukradli v neki prodajalnici precejšnjo svoto razstreljivih tvarin ter so jo nesli skriti v bližnje hribovje. O tatvini je bila obveščena oblast, katera je odposlala žandarmerijskega stražmeštra Zverenkija z drugimi žandarji, da mladeniče zasačijo, a posebno še z nalogo, da razstreljive

tvarine najdejo in zaplenijo, ker se oblasti bojijo, da si vsled takih tvarin prebivalstvo ne preskrbi dovolj razstreljiva, katero bi o prvi priliki porabilo za ustajo. Žandarji so mladeniče dobili in jih povezali, toda ukradenega prahu niso dobili, in zato so preiskali po vseh rupah hribovja; končno so vender odkrili shrambo, ali v istem času se je smodnik razstrelil in ubil stražmeštra ter dva žandarja. Vzrok, da je smodnik eksplodiral, še ni dognan.

— **Za pomiloščenje Tajsiča.** Mej učečo se srbsko mladino se je začela širiti agitacija v svrhu pomiloščenja vodje kmetijskih radikalcev, Rado Tajsiča. Kakor znano, je bil Tajsič obsojen radi veleizdaje na smrt, a posrečilo se mu je iz Srbije preko Bosne in Hercegovine ubežati v Črnogoro, kjer zdaj živi. Srbski vseučiliščniki v Monakovem so začeli agitacijo za pomiloščenje Tajsiča in so pozvali tudi dijake v Srbiji, naj se jim v to svrhu pridružijo.

— **Potovanje v tropičnih krajih.** Cesarska akademija znanosti je dobila za pripravljeno potovanje botanikov v Brazilijo od tvrde Henrika Mattonija več sto steklenic Mattonijeve kisle vode („Gieshübler“) na razpolago. Dar se je sprejel kot dobrodošel z veseljem.

— **Nesreča na ledu.** Italijanski listi poročajo sledečo nesrečo: Dne 27. februarja popoldne so v občini Morate otroci tekli v šolo. Štirje dečki in sicer 11letni Angelo Mandelli, njegov 8letni brat Josip, 11letni Ivan Perigo in 8letni Josip Testa so šli nekaj prekasno iz hiše; da bi prej prispeli, niso hoteli obhoditi jezera in lokve, ampak so se podali čez lokvo po ledu, ki se je vsled mraza na površju vode napravil. Prvi je šel Angelo Mandelli, in ko je došel kakih 85 korakov po površini lokve se je led udrl, in deček je padel v vodo. Ko je skočil k njemu brat, da mu pomaga izginil je tudi on pod ledom, istotako tudi ostala dva dečka. Neka ženska je videla nesrečo in začela klicati na pomoč. Ljudje so prihiteli toda prepozno: samo Josipa Testa je nek pogumni mladenič rešil in sicer tako, da se je vrgel v vodo ter ga izpod leda izvlekel. Druge so pozneje dobili ali že vse zadušene.

— **Ženska in laž.** Različni pisatelji so se bavili že z vprašanjem, je li ženski bolj prirojena laž ali moškemu. Večina je mnenja, da je ženski mnogo bolj prirojena laž, nego moškemu. Tako pravi filozof Schopenhauer, ki je bil velik sovražnik žensk, da je ženi, naj je že preprosta ali izobražena, prirojeno, da govori drugače nego misli, da se kaže drugačna nego je. Zopet drugi je mnenja, da se ženske naučijo lagati od moških, ker se jim oni, dokler so mlade, vedno laskajo, jim nikdar ne povedo resnice, in ko žena pride do spoznanja resnice, upirajo se ji, nočejo pripoznati njene veljave in tako se navadijo, da niti proti sebi niso odkritosrčne, kaj še le proti drugim. Zanimivo je tudi, kar pravi francoski pisatelj Zola o ženski glede laži: „Ženskam — pravi — ni mogoče, da bi o čemur koli govorile popolno resnico, one tudi z očesi nehote prevarijo vsakega: sodnika, soproga, svojo hišinjo in največkrat same sebe.“ Neki stari pisatelj pa veli: žena laže z lahkoto, njo nič ne moti, da ne govori resnice in lahko laže, ne da bi pri tem zarudela. — Slaba so spričevala, ki jih dajejo poznavalci človeštva ženam in dekletom, toda to lažijo naj se s tem, da so ti večinoma sovražili ženske. Nekoliko je pa tudi resnice na tem, kajti iz lažij, ki jih često splete zlobni jezik kacega tacega eksemplara, nastajajo mnogokrat usodepolne posledice za marsikoga.

— **Roman ljubezni.** Te dni sprehajala se je ob morji v Neapolju mlada gospica Ana Ruso z svojo materjo. Nakrat skoči od nekod nepoznan človek ter jej hipoma z ostro britvijo prereže lice in odbeži. Uboga devojka padla je od strahu in bolečin nezavestna na zemljo, od koder so jo nesli v bolnišnico, da jej zašijejo rano, ki je bila 25 cm dolga. Napad je bil storjen iz maščevalnosti njenega zaročnika, barona Cor-

mels di Lugara, kateremu je bila devojka pred par dnevi dala slovo, ker je v blagajni, katero je oskrboval zaročenec, manjkalo več tisoč lir. Oblastva so prišla na sled temu pomanjkanju in odslovile blagajnika-barona. Baron si je za to najel postopača, ki za denar store vse, kar koli se jim veleva in tako napadel mlado gospico z britvijo na samotnem obrežju.

— **Požar gledališča v Kataniji.** „Teatro Castagnola“ je 25. februarja pogorel do tal. Gledališče se je rabilo pred pustom za operne, po pepelnici pa za cirkuške predstave. Cirkus Gatti & Moretti je dajal tu izvrstno obiskane predstave. Dne 24. februarja je trajala predstava, pri kateri je bilo gledališče nabito polno, do polnoči. Dve uri nato pa je neki meščan zapazil, da gledališče gori v II. nadstropji. V poslopju pa so stanovale družine Castagnola in še neke druge. Ravnatelj Gatti se je s svojci rešil takoj in spravil v varnost tudi svojih 18 konj ter nekaj garderobe. 17letna Gattijeva hči pa bi se bila skoraj zadušila, ker ni hotela neoblečena bežati. Rešil jo je iz plamena že nezavestno nek mladenič. Zvonovi vseh cerkva so zvonili, in prihitela je garnizija. Gasilno društvo pa ni imelo razen brizgalnic skoraj nikakih rešilnih priprav, niti lestev. V 5. nadstropju je kričalo in jokalo na oknih 14 oseb: moški, ženske in otroci. Ker je pod njimi gorelo, niso mogle bežati po stopnjicah. Zvezali so rjuhe, in neki delavec, Guiseppe Nicesia, se je spustil prvi navzdol. A rjuhe so se razvezale in Nicesia je padel na tlak in se ubil. Žena in otroci so strašno jokali, ko je obležal oče mrtev. Toda vnovič so zvezali rjuhe in po njih se je spustil najstarejši delavčev sin. Tudi njemu se je zgodilo kakor očetu: ubil se je. Še le sedaj so nanosili pred gledališče blazin in postelj, da so mogli nesrečneži skočiti nanje. Zato so brez reda in vsi hkratu skočili ter si večinoma polomili ude. Ob 5. uri zjutraj se je gledališče sezulo.

— **Za časa razkrita lopovščina.** Biserničatju Maranioni v Vicenzi v Italiji se je predstavil te dni grof Ulderik Sottocasa, navidezno doma iz Rima. Izbral si je dva prstana v vrednosti 250 frankov. V plačilo je predložil „check“ z 123 tisoč frankov, s katerim grof Julij Giustiniani iz Padove nalaga „Banki d' Italia“, naj ta znesek plača grofu Ulderiku Sattocasa. Blagajnik banke d' Italia v Vicenzi je izplačal navideznemu grofu zahtevanih 3000 frankov, za ostalo svoto 120.000 frankov pa mu je dal nov, na njega se glaseči „check“ banke d' Italia. Grof Sottocasa je kmalu nato odpotoval v Milan. Blagajniku podružnice banke d' Italia v Vicenzi je postal izplačani „check“ nekam sumljiv, zato je dal brzojaviti v Rim, ali res tam obstoji kakšen grof Sottocasa. Iz Rima je dobil odgovor, da grofa s takim imenom ne poznajo. Precej so brzojavili na vse podružnice Banka d' Italia, da se prepreči izplačilo ostalih 120.000 frankov. V podružnico Banke d' Italia v Como je prišel nek Oreste Sgolfi in zahteval izplačilo „checka“, katerega je izdala bančna podružnica v Vicenzi ali „check“ niso izplačali, zato je Sgolfi šel do ravnatelja bančne podružnice, naj ustanovi ali ni „check“ pravilen, ravnatelj je potrdil pravilnost, ali je izjavil, da se nemore plačati, ker je ta pravi „check“ izdan v plačilo ponarejenega „checka“, katerega je pri glavni banki v Rimu kak nezvesti uradnik ukradel in ponaredil. Sodi se, da je Oreste Sgolfi poslan od drugih, da iztirja plačilo, drugi pravi, ponarejalci in goljufi pa so skriti. Sgolfiga je redarstvo zaprlo.

— **17letni ubijalec in ropar.** V Milanu v ulici Fiori Chiari stanuje Magdalena Bellotti, 55 let stara ter oddaja prenočišča. Pri nji je stanoval 17letni Peter Cappelletti, kateri je bil zadnje čase brez dela in brez potrebnega denarja. Dne 6. t. m. so dobili Magdaleno Bellotti z nožem smrtno ranjeno na hrbtu. Prej nego je umrla je izjavila, da jo je napadel Peter Ceppelliti ter jo ranil, potem ji je odnesel uhanje in prstane, tudi iz omare ji je vzel nekaj zlatnine in denarja.

Redarstvo išče zločinca, kateri se je v Milanu skril. Sin je dobroživeče rodbine, ali ne mara delati, ampak živi lahko-miselno pohajajoč sem ter tja.

— **Atentat na Viljema II.** Ko je cesar Viljem II. prošli teden prišel iz mestne vinarne v Bremenu je neki epi-leptični človek storil nanj atentat. Vrgel je namreč nanj kos železa, ki je priletelo cesarju v obraz in ga zadelo pod desnim očesom. Nek postrešček je napadalca, ki se zove Ditrih Weiland, pobil na tla, na kar so ga redarji odpeljali na policijo. Weiland je izpovedal, da je delavec, noče pa povedati, iz ka-terega vzroka je cesarja napadel. Cesar Viljem je drugi dan dospel v Berlin. Istega dne izdani bulletin pravi, da je cesar močno ranjen, ker mu je meso do kosti pribito, vendar se ni bati ničesar.

— **Najbolj varčni ljudje** nahajajo se v mali nemški kneževini z imenom Lipe Detmold. Štetje ljudstva znaša v letu 1896 135.000 prebivalcev in ti prebivalci imajo v on-dotnih hranilnicah vložnih 60.000.000 mark.

— **Dober ukrep.** V novinah čitamo, da je ruska vlada obremenila s 500 rubljev carine vse tuje trgovinske potovalce, kateri iz zunanjih držav zahajajo ponujati blago naprodaj v Rusijo. Avstro-Ogrska je temu ukrepu prigovorila sklicevaje se na trgovinsko pogodbo, obstoječo med obema državama. Rusija je na to odredila, naj se zniža omenjena svota 500 r. ali le za potovalce kristijane, med tem ko judovski potovalci morajo plačati 500 rubljev carine. S tem je Rusija hotela preprečiti poplavljenje lastnih dežel po zunaj državnih trgovskih potovalcih, posebno po judih in omogočiti lastnim trgovcem, da se vzdržijo proti konkurenci od zunaj. Res se bodo zu-nanje države sklicevale na sklenjene trgovinske pogodbe, ka-tere ne dovoljujejo tolikega bremenjenja zastopnikov trgo-vinskih podjetij, ali Rusija bode odgovarjala, da je obremenila tujeverce ne pa trgovske potovalce, in naj torej trgovci pošil-jajo v Rusijo kristijane kot zastopnike in potovalce.

— **Smrt na železniški progi.** Blizu postaje Sofiovska pri Minsku na Ruskem se je peljal preko železniške proge kmetijski voz baš v trenutku, ko je prišel vlak. Na vozu je bilo 12 oseb, katere je vse vlak povozil in razmesaril. Vsi so bili mrtvi na mestu. Tudi konji so bili zmečkani.

— **Prebivalci Bombaya.** Po zadnjem ljudskem štetju je razvideti, da je v mestu Bombay 50.000 prebivalcev manj, kakor jih je bilo pred 10 leti. Vzrok temu je kuga, katera še zdaj tam razsaja in vsled katere se prebivalstvo kar tru-

moma seli. Tudi v drugih krajih in mestih se je število pre-bivalcev znižalo. V deželi Maharasta se je pri tem ljudskem štetju našlo 220.000 prebivalcev manj in v okraju Bunjapore 61.000, v mestu Paona pa 74.000 prebivalcev manj nego pred desetimi leti.

— **Govor muh.** Neki nemški „učenjak“ je bajé iz-našel, da govore tudi muhe svoj jezik. Tu ni misliti na ono brenčanje muh, ki prihajajo od naglega gibanja njih perutnic, nego so to pravi glasovi, mušji govor.

— **Prebivalci Japana.** V poslednjem ljudskem štetju šteje Japan 44.733.379 oseb, k temu številu niso šteti vo-jaki. Glavnega mesta Japana štejejo: Tokio 1.425.119, Osaka 811.355, Kioto 331.460, Kobe 460.119, Nagoya 239.770, Jokohama 193.760, Hirasbina 114.230 in Nagasaki 106.276 prebivalcev.

— **60.000 kron** je glavni dobiček „Invalidendank lote-rije“, kateri znesek se po odbitku 20 % v gotovini izplača. Mi opozorimo naše častite bralce, da bode srečkanje nepre-klicno dne 23. marca 1901.

Loterijske srečke

V Lincu dne 9. marcija t. l.: 58, 13, 64, 82, 53.

V Trstu dne 9. marcija t. l.: 33, 13, 39, 23, 74.

V Pragi dne 13. marcija t. l.: 30, 8, 15, 25, 49.

Tržne cene.

V Ljubljani dne 15. marcija 1901. Pšenica K 8.— h, rž K 7.— h, ječmen K 7.— h, oves K 6 80 h, ajda 6.30 h, proso K 7.— h, turšnica nova K 6.50 h, stara K 7.40 h, fižol K 10.— h Vse cene veljajo za 50 kilogramov.

Kuverte s firmo in vizitnice

priporoča

J. Blasnikova tiskarna v Ljubljani.

➡ Zadnji teden. ⬅

**Srečkanje nepreklicno
23. marcija 1901.**

Glavni dobiček

60.000 K

v gotovini 20 % odbitka.

Invalidne srečke po 1 krono

priporoča **J. C. Mayer**, menjalnica v Ljubljani.